

Vatan İçin Çarpan Üç Yürek

“Çalışkan ve üretken bir idareci Devletin sermayesidir.”

Türk Milleti'nin ve Devletinin varolma mücadelesi ve gönül coğrafyamızın ulaştığı yerlerdeki her bir ferdin umudu olma gayretinin devamı için destan yazan aziz ecdadımızın iman ve yüksek vatanseverliğine örnek üç anektod... Galatasaray lisesinde öğrenciyken orduya gönüllü yazılan Asteğmen Mehmet Muzaffer, diğer cephelere asker ve malzeme sevkinde kullanılan araçların lastik ihtiyacı temin için karargah tarafından İstanbul'a gönderilir.

Komutanlarının emri üzerine lastik almak üzere İstanbul'a gelen Muzaffer, aradığı lastikleri Karaköy'de bir tüccarda bulur. O yıllarda İstanbul'da otomobil ve kamyon nadir rastlanan vasıtalar ve lastikleri ise yok denecek kadar azdır. Yahudi tüccarla anlaşan Muzaffer, lastikler için ödenecek parayı almak üzere Erkan-ı Harbiye'ye gider.

Yazıyı okuyan Yarbay, “Ne alınacak?” diye sorar. “Oto ve kamyon lastiği” deyince kızır: “Bak oğlum! Ben askerin ayağına postal, sırtına kaput alacak para bulamıyorum, sen otomobil lastiğinden bahsediyorsun, der

Mehmet Muzaffer, Erkan-ı Harbiye'den çıkar. Beyazıt Meydanı'nda yürürken aklına bir çözüm gelir. Doğru tüccarın yanına gider. Paranın sabaha hazır olacağını, gemiye yetiştirmek için lastikleri erkenden alacağını söyler.

1. Dünya Savaşı'nın başlarından itibaren çıkarılan ve karşılıklarının harpten sonra altın olarak ödeneceği yazılan “evrakı nakdiye”nin basımında kullanılan kağıdın aynısını Karaköy'de tedarik eden Muzaffer, bütün gece çini mürekkebi ve boya ile 100 kaime taklit eder.

Kahraman asker, “Bedeli Dersaadet'te altın olarak tediye olunacaktır” ibaresi

Eser ÇAPADAĞ

yerine ise “Bedeli Çanakkale'de kanla ödenecektir” yazar. Muzaffer, “yüzlük kaime”yi tüccara verir ve lastikler, Sirkeci'den Çanakkale'ye gidecek gemiye yüklenir. Birkaç gün sonra tüccar elindeki parayı bozdurmak üzere Osmanlı Bankasına gider, paranın sahte olduğunu burada öğrenir.

Tüccar olayı büyütme istemez ama hikaye tüm İstanbul'a yayılır. Şehzade Abdülhalim Efendi, karşılığını vererek parayı alır ve müzeye teslim ettirir.

Erzurum'un Rus işgali altında iken Alvarlı Efe Hazretleri bir Cuma günü hutbeden seslenir:

Muhterem Müslümanlar! Ruslar memleketimizi işgal etmişken, daha düne kadar iç içe yaşadığımız, komşumuz diye hürmet ettiğimiz Ermeniler çoluk çocuk, kadın kız, yaşlı genç demeden eşi emsali gö-

rülmemiş bir katliama girişmişken; bayrak, vatan elden giderken; millet, devlet yok edilmek istenirken; din, îman tehlikede iken biz burada nasıl ibadet edebiliriz? Şimdi, dîni, îmânı, nâmûsu, şerefi, istiklâli, bayrağı, devleti, milleti kurtarma zamanıdır. Allah'ım, Peygamber'ini seven hiçbir şeyi bahâne etmeden cepheye koşsun, düşmanla harp etsin! Hürriyeti olmayana cuma namazı farz değildir. Şimdi bu durumda ne yapalım? İbâdet mi edelim, yoksa cihat mı? Ben Allah yolunda, dînim, devletim, bayrağım ve milletim için harp etmeye gidiyorum. Benim gibi düşünenler benimle gelsinler.”

Bu hutbeyi de gözyaşları içerisinde dinleyen cemaat namazdan sonra evlerinde savaşılabilecekleri ne varsa onları da yanlarına alarak Alvarlı Efe'nin önderliğinde Yavi'den yola çıktılar. 60 kişi kadar olan bu milis kuvvetinin hedefi, öncelikle Oyuklu Köyü (şimdiki Çat ilçesi)'ne varmak ve orada Ermeniler'in elinde bulunan Rus cephaneliğini ele geçirmektir. Çok gizli ve ihtiyatlı bir şekilde Oyuklu'ya gelen Efe ve milisleri bir gece yarısı baskınıyla oradaki Ermenileri öldürüp cephaneliği ele geçirdiler. Cephanelikte Türk köylerinden zorla toplanmış buğday, arpa ve yulaf gibi gıda maddeleri de vardı. Efe Hazretleri, bir kaç kişiyi görevlendirerek bu erzakın yakın köylerdeki fakir halka dağıtılmasını istedi. Berâberindekilerle birlikte Erzurum'a doğru hareket

eden Alvarlı Efe, güzergâhları üzerinde bazı küçük Ermeni çeteleriyle de savaştı ve Zerdige köyünde konuşlanmış olan Türk Ordusuna Cephaneleri teslim etti.12 Mart 1918 tarihinde Erzurum düşman işgalinden kurtuldu....

1921 yılının Şubat ayı...

İnebolu-Kastamonu karayolu üzerinde bulunan Seydiler'in Satı köyü... Akşam üzeri, tellal bağıyor: Duyduk duymadık demeyin. Cuma günü her haneden bir kağrı, İnebolu'ya yük taşımak üzere hareket edecektir.

Şerife bacı gönüllü olur bu Vatan vazifesine. Görevi kağrılarla İnebolu'ya gitmek, oradan aldıkları cephaneyi Kastamonu'daki kışlaya teslim etmektir. İki öküzlü kağrısıyla ve kucağında yetim Elif bebeğiyle yola düşer diğer

köylülerle ve İnebolu'ya gelir. Buradan mühimmatı alır ve kafil ile birlikte yolculuğa başlar. Yolculuk başta iyi başlamıştır; ancak Küre Dağları'na varıldığında işin seyri değişir. Karlı tepeleri aşmakta zorlanır kağrılar. Bu esnada Şerife Bacı'nın cılız öküzlerinden birisi de bu zorluğa dayanamayarak yolda kalır. Şerife Bacı öküzün yerine kendini koşar kağrıya.

Var gücüyle çeker kağrıyı Şerife Bacı ama yetişemez arkadaşlarına, hatta arkasından gelen bir başka köyün grubu da gelir geçer yanından. Bu esnada kar şiddetini iyice arttırmıştır. Elif bebek açlığın ve soğğun verdiği acıyla ağlamaktan ve yorgunluktan sesi kısılır ama yine de ağlar...

Şerife Bacı kızının sesini duyamayınca bir an, korku ile mermilerin üzerinde battaniyenin altında yatan Elif bebeğe koşar. Korktuğu olmamıştır. Ancak; Elif bebeği bitap düşmüştür, neredeyse canını teslim etmek üzere dir soğuktan. Yağan kar da mermileri iyiden iyiye ıslatmaya başlamıştır. Yapacak bir şey kalmamıştır artık Şerife Bacı için. Kendini kızının üzerine örter, ona anne şefkati ile sıcak bir kucak hazırlar. Sadece Elif bebeğe değildir bu anelik, altındaki mermilerdir de... Onların da üzerini örtmüştür bedeniyle...

Askeri birliktekiler kağrıyı farkederler. Şerife Bacı şehit, küçük kız Elif gazi olmuştur bu Vatan mücadelesinde...

Ruhları Şad, mekanları Cennet olsun!

